

Den som är i Gudi
nögd undfår uti
himlen frögd.
Besannades då
secreterarens...

Hornborgh, Georgus
Johannis,

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Den som är i Gudi nögd
Gudsfar uti himlen frögd.

Besannades

Då
Secreteterarens wid Hans Kongl. Maj:ts och Rikens Hofrätt i Stor-
Furstendömet Finland/

Edle och Högachtad

Herr **ELIAS STADII**

I lifstiden

Kärälsfelige Hwaka,

Den Wälähreborne och Dygdförnämde

STU **STINA**
WALOE,

Efter en wäl ueständen wandel och Christelig beredelse /
sin Siäl til Gud sände den 15. Octob. 1732. Hwilkens andelösa Lekamen i
mycket förnämt folks närvaro i Åbo Domkyrckia den 18. derpåföljande
til sit Hwilorum beledsagades.

Författad af det sorgbundna Husets
Wördsamme Tjenare

GEORG. HORNBORGH

Nyländus.

Å B D /

Tryckt af Joh. Kämpe Kongl. Acad. Boktr. 1732.

Orten Aloe, Fwad takl de lärda föra
 Jag här ei nämna wil/ men Skriftens loford har/
 Ty den i sanning gies/ en stor och härlig kraft (a)
 Anskönt den med sig har/ en bäst och bitter saft.

En gammal wana här förr i Egypten wurit/
 När af en Kongl. ätt/ ens lifstrå blef affkurit
 Ut de med Aloe den döda smorde då (b)

På det at kroppen skull' sin rutnelse undgå.

Då Jacob mände dö/ och andan sin upgiftwa
 Och hans lekammen skull til Canan framförde blifwa
 Så smorde de hans kropp/ strart efter deras lag/ (c)
 Med Saltwo/ Aloe, En Joseph til behag.

Sen Judar ästwen wäl/ den samma seden tagit/
 Då Acrops nån' af dem/ med lijan sin nedslagit/
 Ut de med Aloe, och Mirham liket smordt/ (d)
 Som efter många år/ wart ei förrotadt spordt.

Då Jesus andan sin/ på korset upgett hade/
 Hans lif de ei då strart/ i grafwen nederlade (e)
 Men smordes aldrast först af dem/ dock icke slått/
 Med Saltwo Aloe, uppå de Judars sätt.

Sij denne Aloe, för andra örter weljes
 Från Österland och hijt ibland för pengar säljes. (f)
 Men i den Helga Skrift/ en man så beta får
 Som Gudligt lefwet och/ all motgång wäl utstår.

Enär med något forsk/ Gud will här något straffa/ (g)
 Och så sitt lära barn på rätta wägen skaffa
 Den denne kalleken då med tolamod fördrar/ (h)
 Han lif är Aloe, som rutnelsen förtar. (i)

Den som i största nöd/ til Gud sig stadigt håller/
 Som hielper i all sorg/ och helar hwad som wäller/ (k)
 Han lif är Aloe, han har och samwets roo/ (l)
 Hans arf ut lofwadt är/ han får i him'len boo. (m)

Wii

(a) Prov. 7: 17. (b) Gen. 50: 26. (c) 16: v. 1. (d) 2. Chron. 10: 14. (e) Job. 19: 30.
 40. (f) Cant. 4: 14. (g) Hiob. 5: 17. Prov. 3: 12. (h) 2. Reg. 16: 10. (i) Psal.
 45. 9. (k) Hiob. 5: 18. (l) Matth. 11: 19. (m) Heb. 6. 12.

Wij hafwa alle hört at man fast rog beklagar
At WALOE är røft från oss i dese dagar;
Hon har sin motgångs kalk / med tolamod här rönt/
Doch blir Hon endtlig nu med frögd i Himlen lönt. (n)

Hon heter WALOE, sin Aloe Hon wisat
I 49 år / dy blifwer Hon och prisat /
Des Gläht i ewig tid / med glädie blifwer lönt / (o)
Des hufwud sammalund / med lifzens Crono krönt. (p)

Hon skal för Gudi nu / nog hafwa stadig lisa /
Ty sluten är nu ren des bittra sorge-wissa / (q)
Hon glädie niuta skal / och skina som en sohl /
Doch stå med palm i hand / med Helgon för Guds stohl. (r)

O hwad för glädie nu / en WALOE äthniuter /
Den Hon nu aldrig mer i någon sorg förbyter / (s)
Men lefwer städje-säll / bland alla Helgon där; (t)
Hwar med och alla wi / må nöjde wara här.

Doch tyckes mig en röst / i dron min är kommen /
Som säger; glädien all / från oss plat är förswunnen
Wår sorg wår ängstighet / ei weta någon kan /
Ty hon nu sökes ej bland' qwinna eller Man.

En Måka säger nu: mitt hierta är wist delat /
Det aldrig nånsin mer / i werlden warder helat /
Min ro förswunnen är / min stöd är bruten af /
Med sorg min grå hår Jag / nu förer nid til graf.

Här träda fram och des / lijf plantor som Gud gifwit /
Hwars namn och Iesus sielf / i Liffens book har skrifwit
De seja med hög röst / wi hafwe rönt stor nöd /
Wår Moder / för än wi det trodde / blifwit dödd.

Här hörs ett ängstigt tahl / ty wänner seja alla /
Wij hade önskat förr / at wi ha warit kalla /
För än wi skulle sedt / en så högtålskad wän /
Så kort lijd lefwat här / sig skyndat från oss hån.

Men ach! är icke det / helt fåfångt at wi förja /
Doch af otålighet / en sorge-sång här börja /
Til oss ej kommer Hon / men ewigt blifwer der /
Der Hennes glädie är / der Hon sin Iesum seer.

En röst af Henne hörs til dem des bortgång sårar:
Ej förjen öfwer mig / ej heller fällen tårar /
Men lagen at i se'n uti Guds Himbla sahl /
Så flytta hädan när / I lemnen denna dahl.

Ach!

(n) Jac. 1: 12. (o) Sap. 3: 1. (p) Apoc. 2: 10. (q) ib. 14. 3. (r) ib. 7: 9. (s) ib. 14:
13. (t) 2. Tim. 2: 10.

Uch! strefwer med all flit/ att i wän! Christligt wandra/
Städs edert lefwerne med nist I wän förändra/
Besluter Eder om Ehr tid anställa så
Utt wij i Himlen här / med glädie mötas så

Min maka skall då jag med hwhita kläder möta/
Och så i ewighet åtniuta glädien söta/
Min barn dem tressar jag och i den säkra hamn
Der jag nu redan sött/ får hwila i GUDS famn.

Din Siähl då roligt sött i JESU får nu hwila/
Din kropp i jorden skall ej ondt få öfwer tjala/
Din godhet emot oss i minnet wara skall
Tills hiertat brister ock / wår kropp hon blifwer kall.

Sidst/ GUD/ så länge wij en dödlig kropp här röra/
Wij bedie att tu med tin nåd oss wårdes föra/
Så att wij daglig må/ undwika satans garn.
Och ändtlig lefwa få/ med GUDS uthwalda barn!

!HIE

!HIE (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12) (13) (14) (15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100)